

¹⁴Ujjongj, Sion leánya! Kiálts örömben, Izráel! Örvendezz, vigadj teljes szívből, Jeruzsálem leánya! ¹⁵Eltörli az ÚR az ítéletedet, eltávolítja ellenségedet. Veled van az ÚR, Izráel Királya: nem kell többé veszedelemtől tartanod. ¹⁶Azon a napon így biztatják majd Jeruzsálemet: Ne félj, Sion, ne csüggedj el! ¹⁷Veled van Istened, az ÚR, ő erős, és megsegít. Repesve örül neked, megújít szeretetével, ujjongva örül neked.

Kedves Testvéreim!

„Aki dudás akar lenni, pokolra kell annak menni...” – mondja a középkori eredetű népdal. A József Attilát is megihlető sorok mögött azt az emberi tapasztalatot kell meglátni, amelyet Dante is megénekel az Isteni színjátékban. A mennybe vezető út a pokol tornácain át vezet. A népi és professzionális költők a földi pokol, a szenvedések útjának megjárásáról beszélnek, és az a tapasztalatukat osztják meg, hogy bizony ahhoz, hogy az ember elérjen valamit sok nehézséggel, gyötrellemmel kell szembe néznie. Tulajdonképpen Jézus is beszélt ilyesmiről, amikor a tanítványoknak ezt mondja: „az Emberfiának sokat kell szenvednie, el kell vettetnie a s vénektől, főpapoktól és írástudóktól, és meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia.” Azt is tudjuk, hogy Jézus nem csak képletesen, hanem – ahogyan az imént a hitvallásban is elmondtuk – valóságosan is előbb a pokolra szállt, hogy aztán elfoglalja helyét az Atya Isten jobbján.

A zsidó nép tapasztalata Ábrahámától kezdve, hogy az Istenhez vezető út nehézségekkel, próbatételekkel teli, sokszor gyötrelmeket, megütközést, bukásokat jelentő kihívás.

Teher alatt nő a pálma – mondja a régi latin közmondás. Az elmúlt hetekben gyermekeim „home office”-ában kicist jobban beleláltam abba, hogy hogyan is történik ez a növekedés. Érdekes tapasztalás ez. Mert én vagyok az szülőként, aki odaültetem, aki „rákényszerítem”, aki beletöltöm a tudást, amire ő önmagától nem feltétlenül vágyik. Persze szeretne megtanulni olvasni, csak ne kelljen gyakorolni, írni is szeretne, csak ceruzát ne adjak a kezébe... Érdekesek ezek a dolgok a környezetismeret könyvben, csak ne kelljen már visszamondani. És hirtelen én leszek a kegyetlen szülő, aki még este 8-kor is ott ül, és hajtom: csináld, csináld, és már a sírás környékezi, mert annyira fáradt, de határidő van, és még le kell fényképezni, és elküldeni az anyagot a tanítónéniknek.

És végre, amikor végzünk, magamhoz ölelem, puszt nyomok a homlokára, és biztatom: már csak néhány nap, és jön a tavaszi szünet. Kitartás!

Egy éve tart már a terheléses megpróbáltatás, amelyet mára már egyszerűen „A vírusnak” nevezünk. Sokan belefáradtak már, az egészségből elégük lett. Mások még összeszorított fogakkal küzdenek. Vannak, akik próbálnak bizakodó pozíciót felvenni, és nagy meggyőződéssel mondani: már csak pár hetet kell kibírni. Megint mások azt mondják: ez már örökre velünk marad, inkább tanuljunk meg együtt élni vele. Egy valami nem kérdéses, mindenki kénytelen foglalkozni a vírussal, és mindenkinek az életét megnehezíti, kihívások elé kényszerít, olyan dolgokat kell megtennünk, amit nem feltétlenül szeretnénk, olyan dolgokról kell lemondanunk, amelyeket pedig nagyon is szeretnénk. Az egész társadalomban érezhető egy nagy adag feszültség. Ugyanakkor viszont rengeteget tanultunk az elmúlt egy évben. Tanultunk türelemről, egymásra figyelésről, egymás munkájának megbecsüléséről, a technika jó célokra való használatáról. Tanultunk önfegyelmet, lemondást, magunkra való odafigyelést. És megtanultunk kertészkedni, barkácsolni, mosógépet szerelni, és kamerákba nézni.

Most már eleget tanultunk! Legyen vége már! Megtanultuk a leckét, pokolra mentünk, már elég volt a teher. Reméljük, hogy most már valóban látszik a fény az alagút végén. DE azért nagyon érdekes dolog ez, hogy egy-két oltástól várunk segítséget. Senki ne értse félre, én is jelentkeztem oltásra, és azt gondolom, hogy ez egy fontos dolog, ugyanakkor a végleges megoldást nem az oltás jelenti a megpróbáltatásainkra. De, hogy mi, abban segít mai alapigénk, és a mai vasárnap, virágvasárnap üzenete.

Mai alapigénkben a zsidó nép életének egy olyan jelenetébe pillanthatunk be, amikor valóban felcsillant a remény, hogy azok a hosszú éveken, évtizedeken át tartó megpróbáltatások véget érnek, amelyek annyi szenvedést, gyötrelmet, lemondást követeltek. Mindezeknek az oka persze a bűn, az Istentől való elfordulás volt. Zofóniás könyve – ez a rövid, mindössze három fejezetből álló prófétai könyv – elég szörnyű képet fest arról, hogy mi a bűnnek a következménye, hogy Isten hogyan fogja sújtani ezt a világot azért, mert elfordultak tőle. Hiába rövid a könyv, de a 87%-a az Isten bosszúállásáról, haragjáról, ítéletéről szól. Viszont van a maradék 13%, az utolsó néhány vers, amelyért érdemes végigolvasni mindenkinek ezt a könyvet. Mert ebben megmutatkozik az az Isten, akiről Ezékiel is és Péter apostol is azt mondja: nem akarja a bűnös ember halálát, hanem, hogy megtérjen és éljen. Egy szülő, egy édesapa képe rajzolódik ki előttünk, aki bár sürgeti, és sokszor már-már a sírás küszöbére kényszeríti gyermekét, de közben azt is mondja: jöjjetek énhozzám,

mindnyájan, akik megfáradtatok, és terheket hordoztok és én megnyugvást adok nektek. Egy édesapa, aki átöleli, vigasztalja, szeretetével betakarja gyermekét.

¹⁴Ujjongj, Sion leánya! Kiáltás örömben, Izráel! Örvendezz, vigadj teljes szívből, Jeruzsálem leánya! ¹⁵Eltörli az ÚR az ítéletedet, eltávolítja ellenségedet. Veled van az ÚR, Izráel Királya: nem kell többé veszedelemtől tartanod. ¹⁶Azon a napon így biztatják majd Jeruzsálemet: Ne félj, Sion, ne csüggedj el! ¹⁷Veled van Istened, az ÚR, ő erős, és megsegít. Repesve örül neked, megújít szeretetével, ujjongva örül neked.

Ujjongj és örvendezz! Erre szólít, erre hív az Isten. És látjuk az, hogy lehet örvendezni. Jézust látva, Jeruzsálem utcái megtelnek pálmaágakat lengető emberekkel.

Nagyon tetszik az a kép, amelyet az egyik igehirdetési előkészítőben olvastam.

Az alapigénkben szereplő: *Ne félj, Sion, ne csüggedj el!* – kifejezés, szó szerinti fordítása úgy hangozna: „Ne ereszd le a kezedet! Azaz: „Ne add fel! Ne add meg magad!”

A leengedett, lógó kezek azt jelzik, hogy az ember feladta a küzdelmeket, a magasba lendülő, pálmaágakat tartó kezek viszont arról szólnak, hogy van reménység, hogy nem győzhetnek le a terhek!

Elkezdődött a Nagyhét! Az a húsvétot megelőző időszak, amikor Jézus szenvedésére emlékezünk. Most mégis – Isten igéje örvendezésre hív. Örvendezésre, mert ami történt, megtörtént már. Jézus keresztje nem a jövő, hanem a múlt, de olyan múlt, amely kihat a jelenünkre. Amelyre ha nézünk, akkor valóban okunk lehet az örömről. Hiszen a Jeruzsálem utcáira tóduló tömegnek igaza volt – bár ők akkor ezt még nem látták tisztán -, igazuk volt, amikor királyként, reménykedve, feltartott, az ég felé tartott kézzel, pálmaágakat lengetve üdvözölték a számárháton a városba érkező Urat.

Örvendezz, vigadj teljes szívből... veled van az Úr, nem kell többé veszedelemtől tartanod... Ne félj, ne csüggedj el! Veled van Istened, az ÚR, ő erős, és megsegít!

Ma biztatni szeretnék mindenkit! Örvendezz! Örvendezz testvérem! Mert veled van az ÚR! Emeld fel a kezedet! Üdvözöld a hozzád érkező Urat!

Nincs okod az örömről? Leterhelnek a gondok? Igen, sokan vannak ma ezzel így. Mégis, Isten igéje arra biztat, hogy ne csüggedj el! Ő veled van és megsegít!

Ő örül neked! *Repesve örül neked, megújít szeretetével, ujjongva örül neked.*

A tékozló fiú apja jut eszembe, akinek meggyötört, csüggedő, mindent elvesztő fia érkezik haza, akinek nincs oka az örömről. De az apja elé rohan, megöleli, és örül neki, repesve örül, és megújít szeretetével... és ez az öröm, azután hamarosan a fia öröme lesz.

Örüljünk az Isten szeretetének. Lássuk meg azt a reménységet, amelyet ő kínált. Jézus feltartott keze – a golgotai kereszten feltartott keze mutatja azt, hogy Isten mennyire örül neked... mennyire szeretne veled örülni. Ő mindent megtett, széttárta a karját, és azt mondja: gyere! Várlak! Szeretlek! Örülök neked! Nálam, velem megújul az életed!

Az igehirdetést követően a KiFLi énekében is ez az öröm jelenik meg: „Ha lelke az Úrba nyugodva pihen, bár távol a vész fenyeget, én egyre örömtelen énekelem kebelén, kebelén pihenek. Most érte meg övele élve csupán, Igéje nyomába megyek. Szent béke a részem a bánat után. Kebelén, kebelén pihenek.”

Adja Isten, hogy az Isten örömeiben mi is megtaláljuk ezt a békességet, nyugalmat adó örömet.